

Západ samolibě zblbnul, a Evropa je opět v situaci, jako před první světovou válkou

 radiouniversum.cz/hynek-jiri-3d-zapad-samolibe-zblbnul-a-evropa-je-opet-v-situaci-jako-pred-prvni-svetovou-valkou/

Jiří Hynek Díl 3/3

Text 16.4.2024 36 min Přehrát

#Bezpečnost

Obranný průmysl byl donedávna Popelka – příliš energeticky náročný a pro banky příliš „neetický“. S tím, jak se válka na Ukrajině nevyvíjí dobře, a 16 000 sankcí uvalených na Rusko se minulo účinkem, volají i eurokomisaři po zvýšení produkce zbraní a munice. Jenže podle prezidenta Asociace obranného průmyslu Jiřího Hynka knížecí rady či výzvy tak snadno nepřekojí bažinu předpisů a problémů z bruselské dílny, včetně předražených energií a emisních povolenek, které likvidují konkurenceschopnost českých firem. A když se například mluví o navyšování výroby, tak náš host upozorňuje, že stavební povolení na vybudování nového závodu se vleče i deset let. Sám vidí ze začarovaného kruhu poměrně jednoduchou cestu: „Stačí roztrhat nesmysly, celou Green Policy, a udělat kvalitní hospodářskou politiku, vrátit se k fungování zdravého rozumu. V Evropské unii už dávno zdravý rozum nefunguje.“

Martina: Jiří, myslím si, že už jsi mě zahrnul mnoha problémy českého zbrojařského průmyslu. Je ještě nějaký, který by mě ani nenapadl, a pod jehož jhem naše zbrojařské firmy úpí?

Jiří Hynek: Chybí nám sklady. My máme vyrábět munici, existují tady pravidla pro bezpečnost, a každý sklad musí splňovat nějaké parametry, které stanovuje zákon, a dohlíží na to ať už Báňský úřad, nebo Policie České republiky, podle typu produkce. A každý sklad má nějakou obložnost, to znamená, kolik tam toho smí maximálně být. A my, i když vyrábíme, tak máme nedostatek skladů. Když někde seženeme ve světě munici, která je potřebná pro Ukrajince, tak ji musíme někde uskladnit aspoň na dva tři měsíce, musí se provést její revize, protože může být starší, takže se musí zrevidovat, jestli je bezpečná, protože nejhorší je vést někam munici, která ohrozí posádku víc, než nepřítele.

My jsme měli sklad v Bohuslavicích nad Vláří, v takzvaných Vrběticích – je zajímavé, že nejvíc se tomu říká Vrbětice, protože vrbětický starosta nejvíc křičel – ale jinak to byla muniční základna Bohuslavice nad Vláří, což byl sklad, který vznikl už v době první republiky. Byl velmi kvalitní – nakonec i tím výbuchem ukázal, jak je velmi kvalitní – protože se nic nedostalo mimo areál. My jsme ho v rámci politického šílenství zavřeli, a tím jsme ztratili obrovské skladovací schopnosti. A já jsem přesvědčen, že možná 20 až 30 procent munice se na Ukrajinu nedostane, protože firmy to by uměly sehnat, ale nemají to kde skladovat. A v armádních skladech to skladovat nemůžou, protože zákon

říká, že tam může být skladována pouze munice, která je určena pro naši armádu. Navíc si myslím, že muniční sklady pro armádu nejsou kapacitně nekonečné, nejsou příliš velké.

Martina: Tak to skutečně musím říct, že je velmi zajímavý obrázek.

Jiří Hynek: Tento můj rozhovor je depresivní, co? Trošku jako...

Martina: Pevně věřím, že je reálný.

Jiří Hynek: Je reálný.

Martina: A myslím, že růžové brýle už jsou vyprodány. Má je celá Evropská komise, a všichni členové vlády, takže na nás už se nedostalo. Takže mluvmе bez růžových brýlí: Jak je na tom se zbrojní výrobou Ukrajina samotná? Protože už loni se objevily zprávy, že se chystá na svém území v licenci vyrábět zbraně západního stříhu. Je to reálné? Jaké má kapacity? Jak si může Ukrajina v tomto smyslu poradit sama?

Jiří Hynek: Částečně si umí poradit sama. Ukrajinský průmysl, obranný průmysl nelze podceňovat, byl součástí průmyslu celého Sovětského svazu, což bylo trošku nevýhodou, protože tyto průmysly byly na sebe navázány a byly provázány. Rusové tím, že jsou větší, se z této závislosti na ukrajinských dodávkách vyvázali rychleji. Ukrajinci přišli o trhy, které měli v Rusku, a snažili se shánět někde ve světě. Nemyslím si, že by byli nějak úspěšní, ale myslím, že se od začátku války v některých podnicích – když se musí, tak se musí, protože byli nuceni něco udělat, něco vyrábět, byli ve velmi tíživé situaci – naučili relativně dobře vyrábět. A tím, že měli přímé informace s použitím techniky z války, tak tuto techniku zdokonalili. Jenom taková perlička: Jedna ukrajinská firma dokonce otevírá v České republice výrobu dronů. Jmenují se „Leleka“, a osvědčily se ve válce na Ukrajině. Budou se vyrábět tady, budou se exportovat, a myslím, že to je velmi dobrý produkt. Umí vyrábět.

Jejich nevýhodou je, že jsou v podstatě pod palbou. Jakákoliv investice na Ukrajině může být zmařena tím, že se Rus o ní dozví, a může ji pomocí raket rozstřílet. Pravda je, že v západní části Ukrajiny protivzdušná obrana funguje hodně dobře, takže většina raket, dronů a střel, které tam letí, jsou sestřeleny. Ve východní části je to složitější.

Existují tři scénáře, jak válka na Ukrajině může dopadnout, a všechny jsou špatné. Ukrajina začne vyhrávat. Vyhrávat bude Rusko. Dojde k dohodě o demarkační linii.

Martina: Ty dnes odpovídáš opravdu jako realista. Proto bych od tebe potřebovala vědět, jak myslíš, že jsou vůbec rozdány karty, a jak tato partie může dopadnout? Protože poté, co jsi tady teď vylíčil, jaké problémy má Evropská unie, jaké problémy si způsobuje Evropská unie, potažmo celý Západ, tak by mě zajímalo, jestli za této situace může Ukrajina zvítězit? A to i za pomoci celého Západu, celé Evropy, když Rusko bude nadále vyrábět několikanásobně více munice, a když má, dá se říci, v tuto chvíli proti Ukrajině neomezené lidské zdroje. Jak to vidíš?

Jiří Hynek: To je otázka. Je to rozhovor v černém duchu.

Martina: Nechci tě trápit.

Jiří Hynek: Odpověď bude také v černém duchu. Jsou tři scénáře, jak válka může dopadnout, všechny jsou špatně. Ukrajina může začít vyhrávat. A teď to zní hrozně: Ač jsem ten, který pomáhá na Ukrajinu dodávat, mám na Ukrajině přátele, tak na druhou stranu odmítám princip kolektivní viny, který tady dneska je. Když tady někdo promluví rusky, tak je pomalu zločinec. A já říkám: „Zapomeňte na to. Ne každý Rus je Putin.“ To mi hrozně vadí. Stejní lidé, kteří říkají, že by kolektivní vina neměla být uplatněna vůči Němcům, tak dneska uplatňují kolektivní vinu vůči všem Rusům? To je něco šíleného. Ale to jsem odbočil. Takže scénář je, že Ukrajina začne vyhrávat. Nevíme, co udělá autoritativní režim Putina, zvláště poté, co je znovu zvolen prezidentem. Pořád je tam neomezený arzenál jaderných zbraní – lehké mrazení v zádech.

Martina: O tom mluvíš v souvislosti s tím, že by se Ukrajině začalo dařit?

Jiří Hynek: Když Ukrajina začne prohrávat, tak to pro Evropu bude znamenat, že tady přibude spousta dalších uprchlíků, protože spousta lidí bude chtít odejít. Někteří lidé budou ohroženi, protože samozřejmě na území, které Rusko obsadí, budou represe, bude se zjišťovat, kdo a jak se choval. Takže počítejme s tím, že tady bude spousta lidí. Dál, když se Rusku bude dařit, a když přešli na válečnou ekonomiku, tak na mírovou se přechází strašně špatně, a jediný způsob, jak financovat další války, je dobývání dalšího území a využívání hospodářství dalších zemí, takže rozjetý vlak může jet dál. Je otázka, jak rychle.

A poslední scénář, který, myslím, je nejpravděpodobnější: Někde se dohodne nějaká demarkační linie, která bude aspoň chvíli platit. Obě strany se s tím pravděpodobně nesmíří, takže budeme mít jakési pásmo Gazy, a to velmi blízko nás, takže to všechny bude stát hromadu peněz – a bezpečnostní riziko za humny. Znovu říkám, tato válka nikdy neměla nastat. Ale už tady je, a všechny scénáře, které z ní vychází, nevychází příliš dobře.

Martina: Tato válka neměla nastat, a teď je opravdu tady ve studiu téměř jedno, jestli se budeme bavit o tom, kdo jí mohl zabránit, měl zabránit, a jaké všechny kroky jí měly zabránit. Ale myslíš, že mimo jiné nastala i proto, že Západ Rusko podcenil? Že nevěřil, že to udělá? A že podcenil nejenom politicky, ale i čistě vojensky jeho schopnost mobilizovat zbrojní výrobu, mobilizovat lidi?

Jiří Hynek: Určitě ano. Ale vrátím se k tomu, co jsem tady už říkal. Západní společnost, západní politici zblbli, začali být samolibí, mysleli si, že rozumí všemu nejlépe, řešili naprosto nepodstatné věci, a pořád opakovali, jak jsme bohatá společnost, a že můžeme všechno. A najednou se zjišťuje, že to tak není. To myslím, že je to sejití na scestí, které zde bylo už kdysi dávno, a byla otázka, kdy něco nastane, a nemuselo to být Ukrajina – Rusko. Troufnu si říct, že se nacházíme v situaci jako Evropa před první světovou válkou. Kdyby tehdy někdo řekl, že bude tak strašlivá válka, tak by mu nikdo nevěřil.

Lidé nadávali těm, kteří varovali před podceňováním Ruska. A dnes zase říkají, že to má Ukrajina prohrané, a nadávají těm, kteří říkají, že se Ukrajina ubrání.

Martina: Tedy ty jsi dneska ve formě. Jiří, myslím, že Evropě jde celkově strategie od zdi ke zdi. První rok války, kdy byly pravděpodobně Západem smeteny ze stolu všechny snahy tento konflikt ukončit – protože Ukrajina tyto kroky podnikala, i Rusko, ve snaze se dohodnout. Takže první rok jsme byli vystaveni extrém, kdy jsme se neustále vysmívali tomu, jak Rusko bojuje, tomu, jak to neumí, jak pořád padají do léček, jak si nabíhají, jak bezhlavě útočí, dochází jim technika – rakety, munice, jídlo, boty, a tanky už vyzvedávají z muzeí. To byl obraz čistě prvního roku. Ale teď mám pocit, jako kdyby to bylo zase obráceně. Nemáme najednou před sebou opačný extrém, že Rusko velmi přeceňujeme, když říkáme, že přestaví průmysl, vyrobí, i babičky půjdou na frontu? Myslíš, že jsme se konečně dostali do nějakého reálného posuzování faktů?

Jiří Hynek: Mluvím-li o novinářských článcích, tak v žádném případě to není reálné posuzování faktů. Vzpomínám si, že na začátku války bývalý náčelník generálního štábu Jiří Šedivý v nějakém rozhovoru říkal, že nesmíme Rusko podceňovat, a dostával tam takových nadávek, že to vypadalo hrozně, jako by byl rusofil. A dneska je to zase pomalu obráceně. Když někdo řekne, že se Ukrajina ubrání, tak začnou říkat: „Ty jsi zešílel? Je to prohrané.“ To je zase jeden z problémů společnosti nejen u nás, ale na Západě, že je nenávistně rozdělena na fanouškovské tábory. Řeknu to naprosto brutálně.

Martina: My jsme jako váleční rowdies.

Jiří Hynek: Fandíš Spartě, nebo Slávii? Nebo slovy Jaroslava Foglara: „Koho volíš? Losnu, nebo Mažňáka?“ A odpověď „Bahňáka,“ jak tenkrát řekl Mirek Dušín, není ta správná. A tím pádem, jak je to rozvášněné, nenávistné, tak je strašně málo prostoru pro nějakou odbornost, a pro snahu dát, řekněme, racionální pohled, pokud možno objektivní. Když se někde vyjadřuji, tak to vždycky schytám od obou táborů, jako kdybych musel být ten, kdo fandí. Já jsem pragmatik. Ano, nechtěl bych v Rusku v žádném případě žít, je to diktatura, a lidem to tam nezávidím. Ale na Ukrajině jsem v devadesátkách podnikal, a také to nebyl žádný med – není to země, kde by panovala demokracie. Jeden můj velmi dobrý přítel, Ukrajinec, který žije už dlouho v České republice, skvělý člověk, mi říkal: „Víš, u nás na Ukrajině jsme nikdy moc svobody neměli, bylo jedno, kdo tam vládl, ale svoboda byla mizérie. Ale když tam budeme mít Rusko, tak tam svoboda nebude vůbec žádná.“ Pro mě, jako pro pragmatika: Čím dál budou zákopy od České republiky, tím je to pro Českou republiku výhodné. A kdyby došlo ke zhroucení Ukrajiny jakožto státu, tak myslím, že se z toho Evropa deset let vůbec nevzpamatuje.

Když bude mít bezpečnostní průmysl dobré podmínky pro fungování, tak bude oporou naší obranyschopnosti. Základní pilíře obranyschopnosti země jsou tři: Ozbrojené síly. Diplomacie. Obranný průmysl.

Martina: Jak vidíš vývoj veřejného mínění? Ty jsi totiž teď říkal: „Losna, nebo Mažňák?“ A pravdou je, že příkopy mezi lidmi, kteří si myslí, že by se měl, pokud možno, jakoukoliv diplomatickou cestou co nejdřív vyjednat mír, příměří, aby tam neumírali další lidé. A ti jsou odsouzeni lidmi, kteří tvrdí: „Ukrajina musí vyhrát, ať to stojí, co to stojí.“ Já si vzpomínám, že ještě před pár lety se řada našich umělců odmítala zúčastnit filmového festivalu v Karlových Varech, pokud jedním ze sponzorů bude Česká zbrojovka. A hle, najednou titíž umělci projevují téměř zájem o to jezdit na frontu, a jako Marlen Dietrichová zpívat: „Řekni, kde ty kytky jsou?“ Hraje v tomto nějakou roli veřejné mínění? Nebo je to tak, že psi štěkají, a válka – a mimo jiné i zbrojařská karavana – si táhne dál?

Jiří Hynek: Určitě, veřejné mínění hraje roli, protože politici veřejnému mínění podléhají. Já už si dneska myslím, že je hodně málo stran, které vycházejí z nějakých myšlenek. Většina stran si udělá marketingový průzkum a řeknou, co chtějí lidé slyšet – a o druhé straně říká, že je populistická, a přitom jsou populistické všechny, ale lidé chtějí něco slyšet, tak se jim to říká. A tím, že se to lidem říká, tak jsou utvrzováni v tom, že to takhle bylo správně. Ne nadarmo se říká „masmédia“, tedy, že je to masírka médií. A když je veřejnost nějakým směrem nakloněna, tak politici jsou ochotni dělat určité kroky.

Co je cílem mě, jako zástupce obranného a bezpečnostního průmyslu? Teď mluvím z mé pozice jakožto prezidenta. Aby obranný a bezpečnostní průmysl měl ty nejlepší podmínky pro vlastní fungování, a zároveň za to nabízím, že bude-li mít ty nejlepší podmínky pro fungování, tak je jednou pevnou nohou vlastní obranyschopnosti. Jsou tři základní pilíře obranyschopnosti země: Ozbrojené síly. Diplomacie. A obranný průmysl. Je-li některá z těchto noh slabá, tak země nemá šanci se ubránit.

Některé směrnice EU jsou takové, jako kdyby je psal Putin s tím, že se znemožníme, zparalyzujeme vlastní byrokracií, nebudeme akceschopní

Martina: A myslíš, že jediná možnost Západu je více investovat do armádních technologií? Ty už jsi to tady zmínil, že soutěžit o výrobu kusů dělostřeleckých granátů, nebo dělostřelecké munice, je předem prohraný boj, a že bychom měli investovat do armádních technologií. Já se na to ptám proto, protože si myslím, že v Rusku určitě někdo umí anglicky, a tudíž o těchto našich strategiích, a našich cílech samozřejmě vědí. Vědí, že budeme vyrábět více dronů a že se snažíme jít touto cestou. Myslíš, že jsou schopni se na to připravit? Že na to jsou schopni třeba technologicky reagovat, a tudíž tato naše výhoda, a snaha o dosažení technologické převahy, pak už zase nebude převahou?

Jiří Hynek: Jsou to závody ve vývoji, nikoliv ve zbrojení. Závody ve vývoji robotických autonomních systémů, systémů elektronického boje, laserových technologií, moderních materiálů. Jsou to opravdu věci, které mohou válčení posunout, a hlavně chránit životy lidí. Mám-li možnost někde poslat autonomní raketomet bez osádky, tak ten se může dostat blíž k nepříteli, může střílet přesněji, a hlavně, když dostane protizásah, protipalbu, tak je zničena technika, ale nejsou zničeny lidské životy. A to je cesta, kterou bychom měli

jít. A buď budeme ochotni investovat, a budeme mít vytvořeny podmínky pro tento výzkum a vývoj, a pak tu šanci máme, nebo tento závod prohrájeme, a pak prohrájeme celkově.

Ale já se vrátím zpátky k fungování Evropské unie. Je to fakt s nadsázkou, že některé směrnice, které na nás padají, jsou takové, jako kdyby je psal Putin. Jako kdyby říkal: „Oni se znemožní vlastní byrokracií, zparalyzují se, nebudou akceschopní.“ Já předpokládám, že to tak není, že to je spíš jenom z hlouposti, nebo v důsledku systému, a toho, jak je nastaven.

Martina: Má mě to uklidnit?

Jiří Hynek: A to je podle mě alfou omegou. Buď se toto podaří zlomit, a začne fungovat efektivně – bavíme se o výzkumu a vývoji – Evropský obranný fond. Co měl za úkol udělat Evropský obranný fond? Větší spolupráci mezi výzkumnými, vývojovými, a průmyslovými schopnostmi jednotlivých členských zemí. Dejme do toho peníze, dostaneme nové technologie, které posunou obranné technologie někam dál. Budeme opravdu střílet přesněji, budeme mít silnější balistickou ochranu, budeme líp bránit civilní obyvatele. Ale zatím se obranný fond posouvá, odkládá, velké korporace si tam lobbují zakázky, a začíná se nám to zvrhávat.

Martina: Ještě jedna věc, která bych řekla, zajímá občany naší republiky čím dál tím víc, a čím dál víc se o ní mluví jako o velmi reálné věci – a to je mobilizace. Už jsme ji tady zmínili. Ukrajina říká, že potřebuje mobilizovat lidi do armády, a když tady byl na tvém místě blogger Láďa Větvíčka, který jen za loňský rok byl na Ukrajině pětkrát, tak říkal, že i na Podkarpatské Rusi ho každý den zastavili nějaké odvodové jednotky, nebo jedinci, kteří ho kontrolovali, jestli se náhodou nevyhýbá vojenské službě. V západních zemích je ukrajinských mužů ve věku vhodném pro odvod do armády mnohem více, než těch půl milionu, které deklaruje Ukrajina, podle některých odhadů je jich v Evropské unii nejméně 650 tisíc. Ale západní země říkají, že určitě nebudou tlačit na ukrajinské muže, uprchlíky, nebo „odstěhovalce“, aby odešli na Ukrajinu. Zároveň ale říkají, že potřebují mobilizovat, a zároveň se ve Francii hovořilo o tom, jestli tam pošleme své pozemní jednotky, a podobně. Vidíš v tom nějaký rozpor?

Jiří Hynek: Zaprvé, nelze mobilizovat úplně všechny, protože je potřeba zajistit chod průmyslu. Specialisty nahradit nelze. Dám příměr: Na podzim jsme tady měli konferenci o odolnosti obcí, a měli jsme pozvanou starostku města Nový Rozdíl, což je na západní Ukrajině nedaleko Lvova. Bylo to opravdu velice zajímavé povídání. Ta paní nám popisovala situace, která ona jako starostka musela řešit, a se kterými v žádném krizovém scénáři nepočítali. Protože žádný krizový scénář nepočítal s tím, že na ně bude útok, který jim rozbije energetickou soustavu, že jim vypadne bankovní systém, a oni nebudou moci uprchlíkům, kteří k nim přišli, a neměli žádnou hotovost, dát peníze, aby si něco koupili, protože byli postaveni na systému bezhotovostních plateb. To je další argument, proč nerušit hotovost.

Bojové jednotky zemí EU na frontové linii na Ukrajině nikdy nebudou

Martina: Jdeme přesně opačným směrem.

Jiří Hynek: Je to přesně obráceně. Protože v krizi najednou zjistíme, že něco nefunguje. A ona právě říkala, jak pro ně bylo velmi obtížné – a tam je těžký průmysl, kromě jiného – zajistit klíčové specialisty, aby nebyli odvedeni, protože než aby byli jako vojáci na frontě, tak je mnohem důležitější, když udrží v chodu nějaký stroj, a bude schopen vyrábět, a posilovat ekonomiku. A perlička: Pro mě byl šok, že první den války – oni tam vyráběli železniční podvozky vagónů pro Němce – jim německá firma vypověděla všechny smlouvy, a řekla, že když je tam válka, tak že se necítí být vázána smlouvami. A ta starostka říká: „Nejvíce by nám pomohli, když by dodrželi smlouvy, a my bychom pro ně mohli vyrábět, protože musíme fungovat.“

Martina: Jiří, myslíš, že je reálné, že tam skutečně Evropská unie – byť prezident Macron alibisticky říkal, že po bilaterálních dohodách, to znamená dohodách jednotlivých států s Kyjevem – skutečně pošle nějaké své pozemní jednotky? A co by to podle tebe, jako bezpečnostního experta, mohlo znamenat?

Jiří Hynek: Nějací vojáci tam jsou. Jsou tam třeba specialisté, kteří vyšetřují válečné zločiny, pomáhají vyšetřovat válečné zločiny. Ale ...

Martina: Ale jsou tam i britští školitelé, o čemž se proěkl německý kancléř.

Jiří Hynek: Ale to jsou nebojové jednotky. To jsou nebojové jednotky, asi stejně, jako když Číňané poslali do první světové války asi 100 tisíc vojáků na stranu Dohody, byly to nebojové jednotky, ale dělaly jenom to, že většinou pohřbívaly. A ty tenkrát z Číny přinesly španělskou chřipku. Takže tam jsou nějaké omezené, na základě nějakých dohod. A jestli by se tam poslaly bojové jednotky? Nevím. Myslím, že je tam nepošlou. Myslím, že žádná země Evropské unie nemá takové bojové jednotky, které by byla ochotna ztratit v přímém boji. Vždycky to budou spíše nějaké podpůrné jednotky, možná nějaká logistika, nějaká pomoc v týlu, ale nedokážu si představit, že tam pošlou bojové jednotky.

Martina: A umíš si představit, že i tyto podpůrné, odborné, školící jednotky, a podobně, by mohly vyprovokovat Rusko k tomu, aby řeklo: „Tak to tam pošlu?“

Jiří Hynek: Myslím, že ne. Kdyby to Rusko chtělo udělat, tak si k tomu záminku vždycky najde. Když někdo chtěl něco učinit, tak když nebyl potřebný příběh, tak si ho uměl vymyslet. Tak to bylo vždycky. Tak budou nějaké nové Gliwice, nebo něco podobného. Já si myslím, že ne. Něco jiného by bylo, kdyby tyto jednotky byly opravdu ve frontové linii, ale to si myslím, že nikdy nebudou.

Martina: Tvůj odhad experta: Jak dlouho si myslíš, že Západu ještě vydrží podpora Ukrajiny? Protože můžeme pozorovat, že odhodlanost Američanů už poněkud klesá, mají před sebou prezidentské volby, a Ukrajina už je asi až tolik nezajímá. My jsme na tom tak, jak na tom jsme. Jsme příkladní, zatímco o odhodlání ostatních zemí Evropské unie už se také někdy dá s úspěchem pochybovat. Jak to vidíš ty? Počítáš ji na roky, na měsíce? Dokud bude potřeba? Nebo až do doby, kdy Rusko zkolabuje?

Jiří Hynek: NATO je ve stavu, že bez Ameriky nemůže fungovat, a obrana Ukrajiny nemůže fungovat bez amerických peněz. Tím, že jsem, řekněme, v nějakém přímém dění, tak vím, jak obrovské jsou požadavky Ukrajinců, co potřebují, a co je pro ně existenčně nutné, a na jak málo položek mají peníze. Jestli Američané zavřou kohoutek, tak pro Ukrajinu to bude zdrcující, a Evropa to nebude schopna v současné době dofinancovat. To je asi odpověď.

Neměli bychom Ukrajině udělat to, co jsme udělali útekem z Afghánistánu

Martina: Nechci být impertinentní, ale logicky: Jestli se někdo má ve válečném období dobře, tak to jsou výrobci munice, zbraní, zbrojaři. Ty toto prostředí, tento svět znáš. Myslíš si, že je v něčím zájmu tento stav udržovat? Tedy hasičské: „Udržujte požár, přijedeme za hodinu.“

Jiří Hynek: Vráťím se zase k filmu s Nicolasem Cagem: Ne, v reálu tyto konspirační teorie takové nejsou.

Martina: Mně konspirační nepřijdou, přijdou mi ekonomické. Jestliže jsi farmaceutická firma, tak vyděláváš na vakcínách. Když jsi zbrojař, vyděláváš na válce.

Jiří Hynek: Ale vždycky to musí někdo zaplatit, a tady to vlastně platíme my všichni z daní. Budu mluvit za evropský obranný průmysl, a za český obranný průmysl. My to odnášíme. My to zaplatíme dvakrát. Sice vyděláme, ale zaplatíme to na cenách energií, které nás zase likvidují na dalších trzích. Jediné, co na tom pro obranný průmysl může být pozitivní, je, řekněme, změna veřejného mínění, a větší zájem politiků o oblast, na kterou doposud docela kašlali.

Ale já to zase vidím jako s povodněmi. Vzpomeňme si: Když jsou povodně, tak všichni politici, dokud je voda nahoře, tam jezdí, fotí se, filmují, říkají, jak udělají všechna opatření. A když voda opadne, tak žádná opatření neudělají, a za pár let jsou tam povodně znovu. Já nevím, kdy se ti lidé poučí. Takže nemyslím, že by zbrojařský průmysl podněcoval a že by měl schopnost tuto válku nějakým způsobem protahovat a podněcovat. To určitě ne. A zase, kdysi i jeden můj kamarád říkal, že když Kurdové pomáhali bojovat proti Islámskému státu, a on tam byl jako technik a pomáhal jim, radil jim, jak opravovat techniku, identifikovat závady, shánět náhradní díly, je to velký srdcař, a Kurdy si zamiloval – tak jeho největší zklamání bylo, když jeden den Američani odešli, a tyto Kurdy odsoudili k smrti, protože oni neměli šanci se v zákopech se samopaly nějakým způsobem ubránit obrovské přesile. A já si myslím, že bychom toto Ukrajincům udělat neměli.

Martina: Je to vlastně totéž, co jsme udělali v Afghánistánu.

Jiří Hynek: Co jsme udělali v Afghánistánu, co kdysi Američani udělali ve Vietnamu. Historie se opakuje. Je to blbě.

Martina: Nicméně přesto jsi nastínil tři scénáře, a ani jeden z nich není dobrý. A říkáš, že bychom to Ukrajincům neměli udělat. Myslíš, že tato opotřebovavací válka přinese někomu vítězství? Přinese někomu úspěch?

Jiří Hynek: Neumím říct. Minulý týden jsem tam měl jednoho experta, bavili jsme se o nějaké soutěži, o mistrovství světa ve střelecké soutěži IPSC, kde naše asociace bude partnerem, a on říká: „Jedu zrovna z Čestlic, ze střelnice, a mám tam teď deset Ukrajinců, kteří poslechli výzvy svého prezidenta, a chtějí bojovat. Jo, ale ti mladí kluci na Ukrajině, to je stejný průšvih, jako u nás – žádné branné schopnosti, nic. Nikdy v ruce nedrželi vzduchovku, ani flobertku. Já je tam učím, aby se nepostřelili, aby uměli ovládat zbraň. Je mi jich líto, ale oni chtějí pomoci své vlasti.“ Tak je to na vážkách: Máme jim bránit jít pomoci vlasti? Ne, pojďme jim aspoň pomoci, aby co nejdéle přežili na frontě a aby se z ní třeba vrátili.

Martina: Je to nesmírně složité, je tam obrovské množství ingrediencí, ale jedno vím jistě: Že mít jasno je téměř nemožné. A o to víc mě děsí, když kolem nás tolik lidí jasno má.

Jiří Hynek: To je pravda. Svět není černobílý, svět je v různých odstínech šedi, která se mnohdy mění. Nejhorší na tom je, že se společnost rozděluje, a chce vidět svět naprosto černobílý – fandím jedným, fandím druhým, a je mi úplně jedno, že tam umírají lidé. Ale je otázka, jestli jim pomůžeme zabránit umírání lidí tím, že je necháme na holičkách. Já si myslím, že to není ta správná cesta.

Martina: Jiří Hynku, děkuji za velmi lidský rozhovor o nelidských věcech. Díky moc.

Jiří Hynek: Já děkuji za pozvání.

[Všechny příspěvky s Jiří Hynek](#)

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.